

ΤΟ ΠΑΡΑΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΑΘΛΗΜΑ BOCCIA (ΜΠΟΤΣΙΑ)

Συμμετοχή στον διεθνή διαγωνισμό μαθητικής δημιουργίας με θέμα:

«Σχολικός αθλητισμός – Συμμετέχω και μαθαίνω τα Ολυμπιακά
Ιδεώδη μέσα από τα Ολυμπιακά και τα Παραολυμπιακά Αθλήματα»

Γ3 ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΝΑΒΡΥΤΩΝ, Σχ. Έτος 2015 - 2016

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα από τα κύρια θέματα προβληματισμού που απασχολούν τους μαθητές/τριες και εμένα στο μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας της Γ΄ Γυμνασίου είναι οι κοινωνικές ανισότητες και ο κοινωνικός αποκλεισμός. Από την αρχή της χρονιάς θέσαμε ως στόχο να αυξήσουμε την «κοινωνιολογική μας φαντασία», να γνωρίσουμε σε μεγαλύτερο βάθος πτυχές σύγχρονων προβλημάτων που μας αφορούν.

Το θέμα του διαγωνισμού στάθηκε ως μια καλή αφορμή να ασχοληθούμε με την παραολυμπιακή διάσταση του αθλητισμού, γιατί αυτή είχε σχέση με τους γνωστικούς μας προσανατολισμούς και αναζητήσεις, αλλά κυρίως γιατί μας έδωσε την ευκαιρία για κοινωνική δράση, μια πολύ σημαντική διάσταση της γλωσσικής αγωγής: ο λόγος που γίνεται δράση και η δράση που κινητοποιεί τον λόγο.

Η πρόσβαση που είχαμε στο αθλητικό σωματείο «Άγιος Χριστοφόρος» (Α.Σ.Α.Χ.) διευκόλυνε κατά πολύ τα σχέδιά μας. Το συγκεκριμένο σωματείο, με έδρα στην Παιανία, αναδεικνύει πρωταθλητές/τριες και παραολυμπιονίκες στο άθλημα Μπότσια (BOCCIA) με πρόσφατη επιτυχία το χρυσό ολυμπιακό μετάλλιο στους Παραολυμπιακούς του Λονδίνου το 2012.

Η γνωριμία των μαθητών/τριών, μέσω συνεντεύξεων, που πραγματοποιήθηκαν τον Δεκέμβριο του 2015 (11/12/2015) με τους πρωταθλητές, Γρηγόρη Πολυχρονίδη, Παναγιώτη Σουλάνη και Μαρία και Άννα Ντέντα, καθώς και η συνομιλία τους με τον προπονητή της εθνικής ομάδας Μπότσια Γιώργο Τζήμα, την πρόεδρο του σωματείου Σοφία Καλτέκη και τους συνοδούς – γονείς των αθλητών, υπήρξε ιδιαίτερα γόνιμη, κινητοποίησε τη σκέψη και τη δημιουργική φαντασία των μαθητών/τριών, η οποία αποτυπώθηκε στα **διηγήματα, δοκίμιο, αφίσα, εικαστικές δημιουργίες και κόμικ** που παρατίθενται παρακάτω.

Για την καλύτερη κατανόηση του θέματος και των δημιουργικών συνθέσεων των μαθητών/τριών η παρουσίαση χωρίζεται σε δύο μέρη: α) παρουσίαση φωτογραφικού και γλωσσικού υλικού που αξιοποιήθηκε στις δημιουργικές εργασίες και β) οι δημιουργίες των μαθητών που αποτελούν τη συμμετοχή των μαθητών/τριών στον Διαγωνισμό.

Το Γ3 του Πρότυπου Γυμνασίου Αναβρύτων και εγώ, ως υπεύθυνος καθηγητής του τμήματος, ευχαριστούμε τη Διεύθυνση Φυσικής Αγωγής και το Τμήμα Εκπαιδευτικής Ραδιοτηλεόρασης του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων για τη δυνατότητα δημιουργικής έκφρασης που μας έδωσαν, καθώς και το αθλητικό σωματείο «Άγιος Χριστοφόρος» και τους προαναφερθέντες αθλητές και παράγοντες του σωματείου για τον χρόνο και τις εμπειρίες που γενναϊόδωρα μας χάρισαν.

Λευτέρης Βεκρής, Φιλολόγος, Σύμβουλος καθηγητής του Γ3

Κατάλογος μαθητών/τριών που συμμετείχαν στη δράση

ΜΕΡΚΟΥΡΗ ΜΑΡΙΑΝΘΗ ΠΑΠΑΣΤΕΡΙΟΥ ΦΙΛΟΜΕΝΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΙΔΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ-
ΑΡΙΑΔΝΗ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑ ΡΟΥΣΣΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΟΥΒΛΙΔΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΣΤΑΘΑΚΗ ΜΑΡΙΝΑ ΤΑΓΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΜΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΤΖΙΡΑΛΗΣ ΑΒΡΑΑΜ-ΜΙΝΟΣ ΤΖΟΥΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΛΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ
ΤΣΑΜΠΟΥΝΑΡΗ-ΒΑΣΙΛΙΕΒΙΤΣ ΜΑΡΙΑ ΤΣΕΛΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΤΣΟΥΛΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΤΣΟΥΤΣΑΙΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΦΟΥΡΛΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΟΥΣΤΕΡΗ ΙΩΑΝΝΑ
ΦΡΑΓΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΡΑΜΗ ΦΩΤΕΙΝΗ ΧΑΤΖΗΕΥΑΓΓΕΛΟΥ-
ΜΑΝΑΛΗ ΕΛΕΝΗ ΧΟΥΔΑΛΑΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΟΥΣΑΚΟΥ ΜΑΡΙΑ-ΕΥΓΕΝΙΑ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Α΄ ΜΕΡΟΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΓΡΗΓΟΡΗ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΗ

Μία πολύ όμορφη εμπειρία είχαν οι μαθητές του τρίτου τμήματος της τρίτης τάξης του Πρότυπου Γυμνασίου Αναβρύτων, τη συνάντησή τους με καταξιωμένους παραολυμπιονίκες, αθλητές του μπότσια. Οι μαθητές, αφού αρχικά συζήτησαν μαζί τους, έπειτα πήραν συνεντεύξεις. Η συνέντευξη που ακολουθεί είναι από τον πρωταθλητή, Γρηγόρη Πολυχρονίδη.

και ξεκινά η συνέντευξη με προσωπικές πληροφορίες για τον αθλητή. Στη συνέχεια, τρεις μαθητές, ο αθλητής, η σύντροφός του Κατερίνα. Αρχικά υπάρχει αμηχανία μέχρι να αρχίσουν.. Συστήνονται οι μαθητές

Μαθ: Σε ποια κατηγορία του αθλήματος ανήκετε; Τι χαρακτηριστικά υπάρχουν σε αυτή;

ΓΠ: Στο BC3. Στην κατηγορία που παίζουμε, η προώθηση της μπάλας γίνεται με τη ράμπα. Αυτή είναι η κατηγορία για τους αθλητές που δεν μπορούν να ρίξουν τη μπάλα με το χέρι. Υπάρχει πολύς ανταγωνισμός, πολλές συμμετοχές και είμαστε υπερήφανοι που έχουμε σημειώσει τόσες πολλές επιτυχίες.

Μαθ: Μπορείτε να μας πείτε για τη ράμπα, τι αλλάζει στην κάθε σας βολή;

ΓΠ: Η ράμπα αρχικά είναι ατομική του καθενός, δεν υπάρχει μία για όλους, και ο καθένας φέρνει τη δική του ράμπα στο επίπεδο που θέλει για να τον βολεύει, εντός των κανονισμών, για να παίζει καλύτερα. Χρειάζεται πολλή προπόνηση, για να ρίξεις από ένα σημείο τη μπάλα, ώστε να πέσει ακριβώς στο σημείο που θέλεις. Δεν είναι απλά σημαντικό η μπάλα σου να ακουμπήσει την άσπρη μπάλα και μετά να

πάει όπου θέλει, αλλά το σημαντικό είναι να σταματήσει η μπάλα σου εκεί που πρέπει. Και αυτό επιτυγχάνεται μετά από πολλή προπόνηση, για να ξέρεις που θα ακουμπήσει η μπάλα. Και δεν έχει καμία σημασία εάν η πρώτη σου μπάλα ακουμπήσει την άσπρη, γιατί η δεύτερη μπορεί και όχι, λόγω της τριβής που δημιουργείται.

Μαθ: Ποια πιστεύετε πως είναι τα δυνατά σημεία ενός αθλητή της κατηγορίας σας;

Μας κοιτάζει, τον βλέπουμε λίγο σκεπτικό και μετά αρχίζει να μας αναλύει....

ΓΠ: Χρειάζεται ένα σύνολο πραγμάτων, ξεκινώντας από την ψυχολογία του, πηγαίνοντας στον εξοπλισμό και κυρίως στην προπόνηση που θα κάνει, ώστε να κάνει στο γήπεδο ό,τι έχει στο μυαλό του, διότι από την προπόνηση μαθαίνει κάποιος, και καταλήγοντας, όπως όλα τα αθλήματα και τα πράγματα στη ζωή, το να είναι η καλή σου μέρα, η κακή του αντιπάλου (γελάει). Σίγουρα όλες αυτές οι μικρές λεπτομέρειες παίζουν το ρόλο τους. Αλλά κυρίως χρειάζεται πολλή δουλειά, όπως όλα.

Μαθ: Θα θέλετε να μας μιλήσετε για τις διακρίσεις σας;

ΓΠ: Σίγουρα μία σημαντική διάκριση ήταν το χρυσό μετάλλιο στο Λονδίνο (2012). Ωστόσο, για εμένα στη δική μου ψυχολογία έπαιξε η 6^η θέση της Αθήνας, γιατί ήταν οι πρώτοι παραολυμπιακοί αγώνες που συμμετείχα και ήταν λιγοστός ο χρόνος και εμείς «φρέσκοι» τότε. Οι αγώνες γίνονταν και στην πόλη όπου ζούσα, για αυτό και ήταν και ξεχωριστοί.[...] Έχω πάρει και το ασημένιο στο Πεκίνο, ο στόχος μου ήταν το χρυσό, οπότε, όταν τα συγκρίνω αυτά, σημασία έχει ο στόχος που είχα βάλει, για αυτό και το Λονδίνο και η Αθήνα είναι οι πιο σημαντικές στιγμές. Οι διακρίσεις και οι επιτυχίες είναι πολλές μιας και οι διοργανώσεις είναι πολλές. Κάθε φορά βάζεις τον στόχο και τον πετυχαίνεις.

Το κλίμα πλέον είναι πιο οικείο...

Μαθ: Περιγράψτε μας την καθημερινότητά σας, τη μέρα σας ως αθλητής.

ΓΠ: Πρωινό ξύπνημα, προπόνηση, επτά η ώρα (γελάει), ετοιμαζόμαστε πάμε για προπόνηση, λιώνουμε και μετά γυρνάμε για να κάνουμε όλες τις υπόλοιπες δουλειές που μας κυνηγάνε: βασικά η ζωή ενός ενήλικα.

Μαθ: Γενικότερα, τι σημαίνει για εσάς μπότσια;

ΓΠ: Το μπότσια για εμένα ουσιαστικά είναι (εδώ σκέφτεται) αυτό που κάνω. Δηλαδή, όπως κάποιος είναι πυροσβέστης, αυτό για εμένα είναι το μπότσια. Είναι, δηλαδή, η δουλειά μου, όχι όμως με την ψυχρή έννοια της δουλειάς, αλλά επειδή μου αρέσει που το κάνω.

Μαθ: Εξασκείτε πολλά χρόνια το άθλημα, ποια ήταν μία ευτυχισμένη στιγμή που θυμάστε και μία που σας στενοχώρησε;

ΓΠ: Είναι πολλές, θα πω μόνο τις πιο ακραίες. Βάζω το Λονδίνο στην πιο ακραία, μαζί με την Αθήνα, στις ευτυχισμένες στιγμές. Τώρα, ίσως πάλι έχω δύο στις στιγμές που με έχουν στενοχωρήσει. Η μία είναι στον τελικό του Πεκίνου, όπου έχασα (εννοεί το χρυσό μετάλλιο) στον ένα πόντο, κι έγιναν και κάποια λάθη τεχνικής μέσα στο παιχνίδι, το οποίο το έκανε ακόμη πιο δυσάρεστο. Ήμουν πολύ στενοχωρημένος μέχρι και τη στιγμή που ανεβήκαμε στο βάθρο και ενώ ήμουν μουτρωμένος, έσκασα ένα χαμόγελο μετά (γελάει). Ενώ ήμουν εκνευρισμένος, σκέφτηκα ότι εάν γινόταν αυτό το λάθος νωρίτερα στο παιχνίδι, τώρα θα βρισκόμουν σε κατώτερη θέση, οπότε και πάλι νικητής είμαι, ενώ οι υπόλοιποι παίκτες της ομάδας δεν είχαν πάρει τόσο μεγάλη διάκριση. Η άλλη στιγμή ήταν στο παγκόσμιο του 2010, όπου έπαιζα στον προημιτελικό με δύσκολο αντίπαλο και μου έδωσαν δύο πέναλντι (επιπλέον μπάλες για τον αντίπαλο, το δίνουν, εάν πατάει τη γραμμή κάποιος όταν ρίχνει τη μπάλα- εκείνος την πάτησε μόνο όταν σημάδεψε), ενώ δεν υπήρχε κανονισμός! Τότε εκνευρίστηκα, φώναζα, τόσο πολύ που ανάγκασα τον διαιτητή να μου φέρει τον κανονισμό. Βέβαια, επειδή δεν μπορούσε, ξαναπαίξαμε το σετ, διότι εγώ είχα δίκιο. Αλλά με όλο τον πανικό που είχε δημιουργηθεί, το μόνο που δε με ένοιαζε ήταν το παιχνίδι. Αυτές είναι οι στιγμές που με στιγμάτισαν.

Μαθ: Ποιους έχετε συμπαραστάτες στην αθλητική σας πορεία;

ΓΠ: Πρώτα από όλα τον προπονητή μου, το Γιώργο (Τζήμα). Ξεκινώντας χρονολογικά, τον πατέρα μου, Δανιήλ, που μου αγόρασε τον εξοπλισμό, το νονό μου, Θωμά, με τον οποίο είχαμε ξεκινήσει μαζί τις προπονήσεις από το 2005 και την Κατερίνα, που είμαστε αρραβωνιασμένοι, και έχουμε ξεκινήσει να κάνουμε προπονήσεις μαζί.

Μαθ: Ποιες είναι οι στιγμές που νιώθετε ωραία και ποιες που νιώθετε άσχημα ως άτομο με αναπηρία;

ΓΠ: Η αναπηρία ουσιαστικά είναι ένα εμπόδιο, που έχω εγώ και μπορεί να έχει ο καθένας. Αυτό το εμπόδιο σε κάποια σημεία σου δημιουργεί «προβλήματα». Το άτομο σαν άτομο παραμένει το ίδιο. Θεωρώ ότι οι στιγμές ευτυχίας που θα νιώσει είναι πάνω κάτω οι ίδιες. Οι στιγμές της δυστυχίας είναι τα προβλήματα.. Κι αυτό γιατί κάποια πράγματα στην καθημερινότητα, όταν έχεις αναπηρία, ενώ δεν σκεφτόσουν καν πριν και το έκανες στη ρουτίνα σαν κάτι να είναι δεδομένο, δηλαδή ξεκινώντας από το απλό να φέρεις ένα ποτήρι νερό, για να μη φτάσω στο να μπεις σε ένα λεωφορείο, τώρα το σκέφτεσαι και τέτοιες είναι στιγμές δυσκολίας.

Και έτσι είναι πολύ σημαντικός ο ρόλος των παραολυμπιακών αγώνων που συμμετέχω, διότι δείχνουν πως υπάρχουν άτομα με αναπηρία, τα οποία πρέπει να σέβεται... Έχω ακούσει γεγονότα που κάποιος παρκάρει μπροστά σε ράμπα και λέει «γιατί, ποιος θα περάσει;» και τότε λέω «πώς γίνεται να περάσει κάποιος εάν είναι παρκαρισμένος εκεί;». Και έχω ακούσει και πολλές φορές ότι στο εξωτερικό υπάρχουν περισσότεροι ανάπηροι. «Μα αυτοί μπορούν να βγουν έξω και να πάνε όπου θέλουν να πάνε. Αυτοί που δεν μπορούν να μετακινηθούν, πώς να βγούν;», ο ίδιος αναφέρει με βαρύ τόνο.[...] Είναι πολύ σημαντικό να ξέρει ο καθένας ότι πρέπει να σέβεται. Όπως θα θέλει εκείνος να πάει σε ένα μαγαζί, πρέπει να ξέρει ότι δε θα παρκάρει μπροστά σε ράμπα, διότι έτσι κλείνει την πόρτα στον άλλον. Και ακόμα κάτι που έχω δει και με τρελαίνει είναι πως όταν βλέπει κάποιος μια πυλωτή για να παρκάρει και μία ράμπα δίπλα, παρκάρει στη ράμπα, ειδάλλως θα του φωνάζει ο γείτονας. Φυσικά και δε σκέφτεται ότι μετά θα θέλει να περάσει κάποιος από τη ράμπα. Αυτά είναι απλά θέματα παιδείας, δηλαδή να είναι κάποιος άνθρωπος, κι όχι ζώο. Αυτά είναι τα πράγματα που προκαλούν τις δυσάρεστες στιγμές, τα οποία βιώνεις λόγω της αναπηρίας. Διότι είναι διαφορετικό όταν δεν μπορείς να κάνεις κάτι λόγω της αναπηρίας, σε σχέση με αυτό που συμβαίνει εξαιτίας κάποιου που δεν έχει παιδεία.

Μαθ: Γενικότερα, η πολιτεία συμβάλλει καθόλου στην προσπάθειά σας;

ΓΠ: Θα ξεκινήσω με την πρόσβαση. Θεωρώ πως εάν η πολιτεία προσέφερε όλα τα πράγματα, πχ την ευκολία για να πας κάπου, δε θα χρειαζόταν να κάνει τίποτε άλλο. Το καλό είναι ότι, κυρίως λόγω των παραολυμπιακών της Αθήνας το 2004, η υποδομή της πόλης έχει αλλάξει. Για παράδειγμα, στο πανεπιστήμιο της ΑΣΟΕ που ήμουν, όλη εκείνη η περιοχή δεν είχε καμία ράμπα το 2001 που πήγαινα. Το 2003, όμως, όλη η περιοχή είχε ράμπες. Έπειτα φτιάχτηκε το μετρό, που είναι ένας από τους πιο προσβάσιμους χώρους. Γενικά, υπάρχει μια καλύτερη γνώση του θέματος, αλλά μετά τους αγώνες νόμιζα πως δε θα ξαναδούμε ράμπα να κτίζεται. Διαψεύστηκα, επειδή και ράμπες είδα να κτίζονται και εγώ προσωπικά τηλεφώνησα στο Δήμο, για να τους πω ότι δεν υπήρχαν ράμπες σε ορισμένα σημεία. Μερικές φορές χρειάστηκε περισσότερη πίεση, άλλες πάλι όχι. Το σημαντικό όμως είναι ότι στο τέλος πραγματοποιείται.

Μαθ: Ποια είναι τα μελλοντικά σας σχέδια;

ΓΠ: Συνεχίζουμε ακάθεκτοι. Έχουμε τους αγώνες στο Ρίο, το 2016, όπου έχουμε προκριθεί, και σε ατομικό και ομαδικό. Και στη συνέχεια Τόκυο...[...]

Μαθ: Στο τέλος της συνέντευξής μας θα θέλατε να στείλετε κάποιο μήνυμα;

ΓΠ: Το σημαντικότερο πράγμα είναι ο σεβασμός. Όλοι υποχρεούνται και να το λένε σε άλλους, πάντα συμβουλευτικά, διότι έτσι διευκολύνουν τη ζωή του

συνανθρώπου τους... Επίσης, προσωπικά πηγαίνω μία φορά την εβδομάδα σε σχολεία για ενημέρωση των μαθητών, διότι το θεωρώ υποχρέωση. Βέβαια ο ρόλος μου είναι λίγο «βαρύς», να σας εξηγήσω γιατί χρειάζεται η ράμπα στο πεζοδρόμιο, και έτσι και εσείς στο μέλλον να μην παρκάρετε και εσείς σε ράμπα.

Μαθ: Ευχαριστούμε πολύ! Καλή επιτυχία στους αγώνες!!

Και κάπως έτσι έληξε αυτή η συνέντευξη. Αναμφισβήτητα, αυτή η εμπειρία θα μείνει πάντοτε χαραγμένη στη μνήμη των μαθητών...

Η ράμπα που χρησιμοποιείται στο Μπότσια για αθλητές που κινούν τη μπάλα με το κεφάλι.

Οι μπάλες του μπότσια

Δελτίο Τύπου

Μαθητές και μαθήτριες, μικροί δημοσιογράφοι, του Πρότυπου Γυμνασίου Αναβρύτων παίρνουν συνεντεύξεις από πρωταθλητές του παραολυμπιακού αγωνίσματος Μπότσια.

Τα μυστικά του αθλήματος Μπότσια από τους παραολυμπιονίκες, Γρηγόρη Πολυχρονίδη, Παναγιώτη Σουλάνη και Άννα και Μαρία Ντέντα, μέλη του σωματείου «Άγιος Χριστοφόρος» που εδρεύει στην Παιανία, είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν οι μαθητές/τριες του Γ3 του Πρότυπου Γυμνασίου Αναβρύτων, κατά τη διάρκεια πρόσφατης επίσκεψής τους στις εγκαταστάσεις του Σωματείου στην Παιανία, που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του μαθήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας.

Το Μπότσια είναι ένα παραολυμπιακό άθλημα για άτομα με αναπηρία. Σκοπός του παιχνιδιού είναι να ρίξουν οι παίκτες την πλαστική μπάλα τους (χρώματος κόκκινου ή μπλε) όσο πιο κοντά μπορούν στη λευκή μπάλα - στόχο που καλείται "jack". Η λευκή μπάλα ρίχνεται πρώτη, ενώ στη συνέχεια οι ομάδες ρίχνουν εναλλάξ τις μπάλες τους. Οι μπάλες προωθούνται με τα χέρια, τα πόδια, ή -εάν η αναπηρία του συμμετέχοντα είναι σοβαρή- με μία βοηθητική συσκευή (ράμπα). Στο τέλος του κάθε γύρου, ο διαιτητής μετράει την απόσταση που έχουν οι μπάλες των ομάδων από τη μπάλα - στόχο και δίνει ένα βαθμό για κάθε μπάλα που είναι πιο κοντά στη μπάλα στόχο από τη κοντινότερη μπάλα του αντιπάλου. Η ομάδα ή παίκτης με την υψηλότερη βαθμολογία είναι νικητής στο τέλος του αγώνα.

Οι μαθητές των Αναβρύτων πήραν συνεντεύξεις και συνομίλησαν με τους παραολυμπιονίκες, τους συνοδούς τους και τον προπονητή τους Γιώργο Τζήμα, έμαθαν για τα καθημερινά προβλήματα που αντιμετωπίζει ένας άνθρωπος με αναπηρία, ενώ θαύμασαν τη θέληση και τη δύναμη των αθλητών να διακριθούν στο αγώνισμα Μπότσια στους επόμενους ολυμπιακούς αγώνες του Ρίο στη Βραζιλία.

Οι παραολυμπιονίκες με τη στάση τους απέναντι στη ζωή χάρισαν στους μαθητές των Αναβρύτων ένα πλατύ χαμόγελο αισιοδοξίας και ελπίδας, διδάσκοντάς τους πόσο απλό, αλλά και δύσκολο, είναι ορισμένες φορές το συναίσθημα της ευτυχίας, το οποίο πολλοί αρτιμελείς άνθρωποι ίσως να μην καταφέρουν να νιώσουν ποτέ.

Οι μαθητές και οι μαθήτριες του Γ3 δεσμεύτηκαν να εκφράσουν και να δημοσιοποιήσουν την εμπειρία τους με δημιουργικούς τρόπους (αφίσες, λογοτεχνικά κείμενα, κόμικς κ.ά.) στο πλαίσιο διαγωνισμού που διενεργεί η Διεύθυνση Φυσικής Αγωγής του Υπουργείου Παιδείας.

[Γυμνάσιο Αναβρύτων] Διδάχθηκε το άθλημα μπότσια
Μάθημα από παραολυμπιονίκες

Τα μυστικά του αθλήματος μπότσια από τους παραολυμπιονίκες μέλη του σωματείου «Άγιος Χριστόφορος» είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν οι μαθητές του Γ΄3 του Πρώτου Πειραματικού Γυμνασίου Αναβρύτων, κατά τη διάρκεια πρόσφατης επίσκεψής τους στις εγκαταστάσεις του Σωματείου, που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο

του μαθήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας. Το μπότσια είναι ένα παραολυμπιακό άθλημα για άτομα με μεγάλη αναπηρία. Στόχος του αθλήματος είναι ο αθλητής να καταφέρει να πλησιάσει όσο πιο κοντά μπορεί μια μπάλα, με τη βοήθεια μια ράμπας, σε μια άλλη λευκή μπάλα η οποία βρίσκεται μακριά του. [SID:10030575]

Δημοσίευμα στην εφημερίδα Ναυτεμπορική 12/02/2016

Οι πρωταθλητές του Μπότσια Παναγιώτης Σουλάνης, Άννα Ντέντα και Μαρία Ντέντα με την πρόεδρο του Α.Σ.Α.Χ. στην ομαδική συνέντευξη με του μαθητές

Από αριστερά: Γιώργος Τζήμας (στο βάθος), Γρηγόρης Πολυχρονίδης, Παναγιώτης Σουλάνη, Άννα και Μαρία Ντέντα.

Μαθητές /τριες του Γ3 κατά τη συνέντευξη

Μία από τις μπάλες του Μπότσια

Γρηγόρης Πολυχρονίδης στον αγώνα

Στιγμιότυπο από αγώνα Μπότσια

Β΄ ΜΕΡΟΣ

**Δημιουργικές εργασίες με τις οποίες διαγωνίζονται οι
μαθητές του Γ3 Πρότυπου Γυμνασίου Αναβρύτων**

I. Ιστορίες Μπονζάι (Μικροδιηγήματα) με αφορμή τον νικηφόρο αγώνα του Γρηγόρη Πολυχρονίδη στους Παραολυμπιακούς αγώνες του Λονδίνου 2012
<https://vimeo.com/138890994>.

Τίτλος διηγήματος : **Jack**¹

Όταν άνοιξε το κουτί, ήξερα ότι εκείνη η μέρα δεν ήταν σαν όλες τις άλλες. Γύρω ακούγονταν φωνές και χειροκροτήματα. Βρισκόμαστε σ' ένα μεγάλο, φωτεινό γήπεδο, αναμφίβολα μεγαλύτερο από τους χώρους της προπόνησης. Ήταν η πρώτη φορά που θα έπαιζα σε τέτοιο μέρος, μπροστά σε τόσο κόσμο.

Ένα άγχος με διαπέρασε και καθώς κοίταξα προς τα δεξιά μου είδα το Γρηγόρη. Ήμουν σίγουρη ότι το ίδιο άγχος διαπερνούσε και αυτόν.

Πέρασε κάποια ώρα και η αγωνία όλο και κορυφωνόταν, όταν έφτασε η κρίσιμη στιγμή: Το παιχνίδι έπρεπε να αρχίσει. Έπρεπε να ξεκινήσω. Κι αυτό γιατί είμαι η άσπρη μπάλα, η Jack.

Όταν με τοποθέτησαν στην κορυφή της ράμπας, κόντευα να σκάσω. Μ' ένα ελαφρύ, αλλά σίγουρο σπρώξιμο, ο Γρηγόρης ξεκίνησε το παιχνίδι. Κύλισα γρήγορα, ακούμπησα το λείο δάπεδο του αγωνιστικού χώρου και συνέχισα να προχωρώ, κόβοντας σταδιακά ταχύτητα, μέχρι που σταθεροποιήθηκα σ' ένα αρκετά δύσκολο σημείο.

Πρώτος έριχνε ο Γρηγόρης με τις κόκκινες μπάλες. Ήταν καλή βολή. Η μπάλα ήρθε και στάθηκε λίγα εκατοστά μακριά μου.

Ο αντίπαλος όμως ήταν δυνατός. Η μπλε μπάλα πέρασε ξυστά από δίπλα μου, έσπρωξε και απομάκρυνε την κόκκινη, παραμένοντας όμως σε απόσταση αναπνοής από μένα.

Το παιχνίδι μόλις είχε αρχίσει, αλλά η ένταση έφτανε στα ύψη.

Εξαιρετικές βολές διαδέχονταν η μία την άλλη. Ο Γρηγόρης ήταν απόλυτα συγκεντρωμένος κι έπαιζε ίσως καλύτερα από κάθε άλλη φορά, αλλά ο αντίπαλος εξακολουθούσε να αποτελεί μια τεράστια απειλή.

Εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Μπάλες με προσέγγιζαν, μπάλες απομακρύνονταν και όλα γίνονταν τόσο γρήγορα που με δυσκολία παρακολουθούσα.

¹ Jack είναι η άσπρη μπάλα την οποία πρέπει να πλησιάσουν όσο γίνεται οι παίκτες με τις δικές τους μπάλες (κόκκινες ή μπλε).

Όσπου έφτασε κάποια στιγμή, που ήταν φανερό ότι σύντομα θα κρινόταν η έκβαση του αγώνα. Μια μπάλα είχε απομείνει σε κάθε παίκτη.

Η κόκκινη μπάλα τοποθετήθηκε στην κορυφή της ράμπας του Γρηγόρη. Τα μάτια του γυάλιζαν και η έκφραση του προσώπου του έδειχνε ολοκάθαρα την εκστατική πίεση που ένιωθε εκείνη τη στιγμή.

Κοίταξα γύρω μου. Δύο μπλε μπάλες σχεδόν με ακουμπούσαν, ενώ πολλές κόκκινες είχαν απομακρυνθεί αμετάκλητα. Ο Γρηγόρης δεν είχε πολλές ελπίδες.

Η κόκκινη μπάλα ξεκίνησε την κατάβασή της με αξιοθαύμαστη σταθερότητα στοχεύοντας στο ακατόρθωτο. Πλησίασε με μέτρια ταχύτητα. Η διαδρομή αυτή μου φάνηκε αιώνας. Με μοναδική ακρίβεια, η μπάλα διείσδυσε ανάμεσα στις μπλε, απομακρύνοντάς τες με πρωτόγνωρη ευκολία, αναπήδησε και ισορρόπησε ανέλπιστα κοντά μου, ακουμπώντας με με δύναμη και σφηνωμένη ανάμεσα στις χαμένες μπλε μπάλες.

Ήταν λες και το παιχνίδι είχε ήδη τελειώσει. Καμιά προσπάθεια του αντιπάλου δεν μπορούσε να εμποδίσει τη νίκη του Γρηγόρη.

Ήταν η ταραχή; Ήταν η παραίτηση; Η τελευταία μπλε μπάλα ακολούθησε μια μακρινή πορεία και στάθηκε σε μεγαλύτερη από μένα απόσταση από όλες τις υπόλοιπες μπάλες.

Ο Γρηγόρης ήταν νικητής κι ένα λαμπερό χαμόγελο στόλιζε το πρόσωπό του. Ο κόσμος πανηγύριζε. Έτσι κι εγώ χαμογέλασα από μέσα μου.

Αργότερα έμαθα ότι ο Γρηγόρης ήταν παραολυμπιονίκης!

Τίτλος διηγήματος: **Κοντά στο μυαλό σου, κοντά στην ψυχή σου**

Η βοηθός του Γρηγόρη με σήκωσε, κατεβήκαμε τη σκάλα και με τοποθέτησε στο αυτοκίνητο. Ύστερα, ξαναπήγε στο δωμάτιο του Γρηγόρη και τον βοήθησε να ετοιμαστεί. Δε θυμόμουν πού θα πηγαίναμε. Μετά από λίγη ώρα τους είδα να βγαίνουν από το ασανσέρ του ξενοδοχείου και να διασχίζουν την έξοδο. Η βοηθός, η Μαρία –πολύ γλυκιά κοπέλα– τον βοήθησε να κατέβει από το αμαξίδιο και να κάτσει στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, δίπλα μου. Τον κοίταξα, με κοίταξε κι αυτός. Ύστερα έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου και άνοιξε το κουτί που με είχε τοποθετήσει η Μαρία το προηγούμενο βράδυ. «Όλα εντάξει», είπε. «Το στεφάνι και η ράμπα είναι εδώ. Ξεκίνα!» Και η Μαρία άναψε τη μηχανή του αυτοκινήτου. Κοίταξα με νόημα τη ράμπα, η οποία με ρώτησε αν ήξερα πού θα πηγαίναμε. Δεν ήξερα. Έτσι, απλά περιμέναμε να δούμε τον προορισμό μας.

Σταματήσαμε μπροστά από ένα πελώριο στάδιο. Τώρα θυμήθηκα τι ήταν σήμερα, γιατί μπήκαμε στο αυτοκίνητο. Ήταν η μεγάλη μέρα του τελικού των παραολυμπιακών αγώνων boccia, όπου ο Γρηγόρης είχε προκριθεί δύο μέρες πριν, θριαμβευτικά. Αγχώθηκα κάπως, το ίδιο και η ράμπα. Το είδα στο βλέμμα της. Σήμερα θα ήταν μεγάλη μέρα, το ένιωθα.

Η Μαρία πάρκαρα και βγήκε από το αμάξι. Άνοιξε την πόρτα του Γρηγόρη και τον βοήθησε να βγει και να βολευτεί στο καροτσάκι του. Την πλησίασε ο Γιώργος, ο προπονητής, που περίμενε στην έξοδο του σταδίου. «Πώς είσαι;», τη ρώτησε. «Καλά!», είπε χαμογελαστή. «Και ο Γρηγόρης έτοιμος μου φαίνεται!». Εγώ όμως ήξερα ότι ο Γρηγόρης ήταν πολύ αγχωμένος, έτρεμε. Το ένιωθα όσο καθόταν δίπλα μου. Φοβόταν τον πολύ κόσμο, τους πανηγυρισμούς, την αποθέωση αλλά και την αποθάρρυνση από τους οπαδούς του αντιπάλου του.

Κοίταξα τη ράμπα. Φοβόταν κι αυτή. Ταυτιζόταν με την ψυχολογία του Γρηγόρη.

Ο Γιώργος σήκωσε το κουτί που ήμασταν μέσα. Ξεκίνησε να περπατάει, κατευθύνθηκε προς την είσοδο του σταδίου. Τον ακολούθησε η Μαρία, που έσπρωχνε το αμαξίδιο του Γρηγόρη. Μπήκαμε μέσα. Μας υποδέχτηκαν με χειροκροτήματα και μπράβο. Ο Γρηγόρης όμως δεν είχε όρεξη για πολλά. Ήθελε να ξεκινήσει τον αγώνα του.

Έτσι, ο Γιώργος με έβγαλε από το κουτί και με τοποθέτησε κατάλληλα στο κεφάλι του Γρηγόρη. «Έχει μπει καλά το στεφάνι ή θέλεις να το σφίξω περισσότερο;», ρώτησε αναφερόμενος σε εμένα. «Όχι, όχι, μια χαρά είναι», διαβεβαίωσε ο Γρηγόρης. Μετά από λίγο έβγαλαν και τη ράμπα από το κουτί. Την τοποθέτησαν δίπλα στο αμαξίδιο που καθόταν ο Γρηγόρης.

Η μεγάλη στιγμή έφτασε. Το στάδιο, γεμάτο θεατές και φώτα, σώπασε. Περίμεναν όλοι. Αμίλητοι. Ο Γρηγόρης ήπιε λίγο νερό, και, στη συνέχεια έκανε νόημα στη

Μαρία και το Γιώργο, που τον συνόδευαν. Βγήκαμε από την εσωτερική θύρα στον αγωνιστικό χώρο. Το κοινό φώναζε το όνομα του Γρηγόρη, που αντηχούσε σε κάθε γωνιά του σταδίου. Αυτός όμως δεν αντέδρασε καθόλου, καθώς είναι πολύ μετριοφρων. Χαιρέτησε έναν έναν τους κριτές και ύστερα τον αντίπαλό του, ο οποίος ήξερε ότι ήταν πολύ δυνατός. Αυτό ήταν που τον φόβιζε περισσότερο, το άκουγα που το έλεγε στη Μαρία πριν μπούμε στο στάδιο.

Το παιχνίδι ξεκίνησε. Ο Γρηγόρης, απόλυτα συγκεντρωμένος, έδινε εντολές για την τοποθέτηση της ράμπας. Ζαλίστηκε από τα πολλά πέρα- δώθε η ράμπα, όπως μου αφηγούταν μετά. Μία κόκκινη μπάλα τοποθετήθηκε πάνω της. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, την χτύπησα, με μια κατάλληλη κίνηση του Γρηγόρη. Από μέσα μου, ευχόμουν το χτύπημά μου να ήταν σωστό. Και ήταν αρκετά καλή βολή! Ναι, η κόκκινη μπάλα ισορρόπησε κοντά στην άσπρη. Οι βολές του αντιπάλου όμως αποδείχτηκαν πιο εύστοχες. Οι κινήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη. Ο Γρηγόρης έτρεμε, το ένιωθα. Είχε χάσει την τακτική του, είχε σταματήσει το μυαλό του.

Πήρε βαθιές αναπνοές. Μία μπάλα του έμενε. Μπλε μπάλα. Οι ελπίδες δεν ήταν πολλές. Έπρεπε να προσέξω πώς θα στοχεύσω. Κοίταξα τη ράμπα που στεκόταν μπροστά μου. Η αγωνία της, όπως και η δικιά μου, κορυφωνόταν. Πήγε στη θέση της. Ο Γρηγόρης την πλησίασε. Κούνησε το κεφάλι του. Χτύπησα την τελευταία μπάλα η οποία ξεκίνησε αργά αργά την πορεία της. Κυλούσε ατελείωτα πάνω στη ράμπα. Όμως ναι! Ναι, η μπλε μπάλα ισορρόπησε πάνω στην άσπρη! Στάθηκε στην τέλεια θέση! Ο Γρηγόρης έγειρε το κεφάλι του ανακουφισμένος. Ήταν ο μεγάλος νικητής που το στάδιο χειροκροτούσε και αποθέωνε περήφανα. Γέλασα μαζί με την μπάρα. Ήμουν περήφανο στεφάνι για αυτόν. Ο Γρηγόρης ήταν παραολυμπιονίκης!

Τίτλος διηγήματος: **Αχώριστοι φίλοι**

Τα κατάφερε νίκησε είναι και επίσημα πρωταθλητής του Μπότσια. Μετά από τόση προπόνηση, κούραση και προσπάθεια, τα κατάφερε, και αναγνωρίζοντάς το ή μη, τον βοήθησα και εγώ και είμαι πολύ περήφανος.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που τον είδα, ήταν κοιμισμένος και απίστευτα θλιμμένος. Δάκρυα ακόμα έτρεχαν πάνω στα μάγουλά του. Τον κουβάλησα με την βοήθεια της μητέρας του στο αυτοκίνητο και μας πήγαν σπίτι.

Όταν ξύπνησε με φοβήθηκε και δεν μπορούσε να αποδεχτεί πως ήταν πλέον παράλυτος, ήταν θλιβερό να τον βλέπω έτσι. Σιγά σιγά με τον καιρό και με την βοήθεια γονιών και φίλων, αποδέχτηκε, ότι η ζωή του θα είναι έτσι από εδώ και στο εξής. Και τώρα κοιτά τον έχει ωριμάσει ψυχολογικά, αντιμετωπίζει το γεγονός πως είναι ανάπηρος, δεν θέλει να τον λυπούνται γιατί έχει καταλάβει πως είναι ίσος με τους άλλους και αυτό του δίνει δύναμη.

Όμως υπήρξαν και δυσκολότερες στιγμές. Θυμάμαι την πρώτη φορά που βγήκαμε έξω για να πάει βόλτα και, όσο προχωρούσαμε, καταλάβαινε πως μ'εμένα υποζύγιο δεν μπορούσε να πάει σχεδόν πουθενά. Ως αναπηρικό καροτσάκι που είμαι δεν μπορώ να τον ανεβάσω σε σκάλες και πεζοδρόμια.

Ήσουν τότε απελπισμένος και οργισμένος που η κοινωνία δεν ήταν ακόμη έτοιμη να σε υποδεχτεί. Όμως και πάλι να σε κοιτάω μόνο, με κάνει να νιώθω περηφάνια.

Στην αρχή σου ήμουν εμπόδιο και δεν το ήθελα, αλλά τώρα σου είμαι εργαλείο.

Τίτλος: Η καθημερινότητα ενός πρωταθλητή Μπότσια

Η ώρα είναι 10. Άργησα για την προπόνηση και πρέπει να πάω μέχρι την Παιανία. Βλέπω τη μητέρα μου στην πόρτα.

- Boreis na moy fereis chimo?
- Έρχομαι αμέσως, ξύπνα σιγά - σιγά!

Σε 5 λεπτά βρίσκεται πίσω με ένα ποτήρι φρέσκο χυμό και το σάκο με τα πράγματα της προπόνησης. 18 Μαρτίου αρχίζουν οι αγώνες στο Πεκίνο, το κλειδί για την πρόκληση στο Ρίο. Αθλητές από όλες τις χώρες με κοινό στόχο να διεκδικήσουν τη θέση στο Ρίο. Κάθε μέρα πηγαίνουμε στο προπονητικό κέντρο για 2-3 ωρών απαιτητική προπόνηση με τους συναθλητές της Εθνικής και του συλλόγου.

Μπαίνοντας στο κέντρο, βλέπω τον Γιώργο να με περιμένει. Μετά από μια εμπυχωτική συζήτηση μαζί του, περνάμε κάτω και αρχίζουμε την προπόνηση.

- Mama boreis na moy doseis ta rappoytsia kai tis balles?

Και εκείνη μου φέρνει αυτά που ζητάω. Τρεις ώρες αργότερα και μετά από πολλαπλές βολές και συμβουλές του Γιώργου, σταματάμε και πάμε να συναντήσουμε τα υπόλοιπα παιδιά του συλλόγου. Όλοι μαζί μοιραζόμαστε το άγχος των αγώνων και οι συναγωνιστές μου συμπαραστέκονται, αφού αυτοί έχουν ήδη τη θέση στο Ρίο. Ανταλλάσσουμε χαιρετισμούς και ο καθένας επιστρέφει σπίτι του.

Φτάνοντας στο σπίτι, αφού πλυθώ και αλλάξω, πηγαίνω προς τον υπολογιστή και βλέπω τι ταινίες έχω.

- Mama, theleis na doyme tin tainia pou m aresei "Ta myala pou koybalas"
- Ναι, αλλά να κοιμηθείς νωρίς γιατί αύριο θα είναι δύσκολη μέρα.

Και έχει δίκιο, γιατί έχω χάσει πολλά μαθήματα της Σχολής με τις προπονήσεις και αύριο θα πάμε να παρακολουθήσω τη διάλεξη.

Μετά το τέλος της ταινίας, με πηγαίνει στο δωμάτιο. Θέλω να την ευχαριστήσω για τη βοήθειά της, αλλά δεν μπορώ• ξέχασα το πληκτρολόγιο στο σαλόνι. Καταλαβαίνει τις κινήσεις μου και γρήγορα μου το φέρνει.

- Eycharisto gia ola mama!

Ο Παναγιώτης είναι ένας αθλητής του boccia (BC2) με μεγάλες διακρίσεις σε πανελλήνιο, πανευρωπαϊκό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο. Παράλληλα, σπουδάζει Πληροφορική, αν και προτεραιότητά του είναι ο πρωταθλητισμός, μια απόφαση

στην οποία τον στήριξε η μητέρα και συνοδός του, Ελένη Καλογεροπούλου. Αγωνιζόμενοι μαζί, περάσανε πολλές στιγμές χαράς άλλα και αμέτρητες απογοήτευσης. Ωστόσο, τίποτα δεν στάθηκε εμπόδιο στο δρόμο τους και, όπως είπε ο Παναγιώτης εμπνευσμένος από την αγαπημένη του ταινία, “Θέλουμε και τη λύπη, για να ευχαριστηθούμε τη χαρά”.

Στην προσπάθεια αυτή, σημαντικό ρόλο έπαιξε το φιλανθρωπικό και αθλητικό σωματείο Αγίου Χριστοφόρου, στηρίζοντας τόσο του Παναγιώτη, όσο και την οικογένειά του. Η σημασία δίνεται στις δυνατότητες των αθλητών και όπως είπε η κ. Καλτέκη, πρόεδρος του συλλόγου, “Δεν κοιτάμε τι δεν έχουμε. Κοιτάμε τι έχουμε.”.

Κατά τη συνέντευξη μάς εντυπωσίασαν τα εξής στοιχεία: α) ο τρόπος με τον οποίο επικοινωνούσε ο Παναγιώτης με τη μητέρα του • επειδή δεν μπορεί να μιλήσει, χρησιμοποιεί ένα έντυπο πληκτρολόγιο (αυτό τον τρόπο επικοινωνίας προσπαθήσαμε να αποδώσουμε με τα greeklish) β) το γεμάτο κίνηση και ένταση καθημερινό του πρόγραμμα και γ) η αφοσίωση καθ η αγάπη της μητέρας του που τον συνοδεύει. Αυτά τα στοιχεία προσπαθήσαμε να δείξουμε με τη μικρή μας ιστορία.

Τίτλος: Ποιος το φανταζόταν;²

[...] Θυμάμαι πολύ καλά πως άρχισαν όλα. Θυμάμαι την ημέρα που έμαθα πως θα έχανα το γιο μου. Αυτό το γεγονός σημάδεψε τη ζωή μου βαθύτατα. Το αίσθημα της μάνας να χάνει το παιδί της είναι ότι χειρότερο στον κόσμο. Ήμουν συντετριμμένη. Αυτό το γεγονός όμως αποτέλεσε την αρχή στο δύσκολο έργο που ξεκίνησα τριάντα χρόνια πριν με τον άνδρα μου. Θέλαμε μαζί να προσφέρουμε βοήθεια και στήριγμα σε παιδιά που είχαν την ίδια ασθένεια με το γιο μας. Θέλαμε να βοηθήσουμε τα παιδιά και τις οικογένειές τους. Αλλά πώς θα το κάναμε;

Η αρχή πάντα είναι δύσκολη. Πήραμε την απόφαση και μετατρέψαμε το σπίτι μας σε ένα χώρο απασχόλησης παιδιών με σωματικές αναπηρίες... και ποιος να το φανταζόταν! Σιγά - σιγά όλο και περισσότερες οικογένειες έρχονταν σε μας και άφηναν τα παιδιά τους με σωματικές δυσκολίες για κάποια ώρα της ημέρας στο σπίτι. Κι εμείς τα φροντίζαμε! Τα βάζαμε σε πισίνες και τους δίνουμε παιχνίδια να παίζουν. Ξαναβρήκαμε κι οι δυο έτσι ένα μέρος της χαράς μας. Το σπίτι μας ξαναγέμισε γέλια! Τακτικά, μας επισκέπτονταν και φυσικοθεραπευτές για να κάνουν μικρές θεραπείες στα παιδιά για να χαλαρώνουν κι εκείνα ένα-ένα με τη σειρά πήγαινα σε αυτούς. Ήταν εκπληκτικό το πόσο γρήγορα δεθήκαμε! Γίναμε όλοι μαζί μια ομάδα. Όσο περνούσαν τα χρόνια, το "σωματείο" μας όλο και μεγάλωνε και δενόμασταν όλοι πιο πολύ μεταξύ μας. Χωρίς να το επιζητούμε ή να το επιδιώκουμε, κερδίσαμε το σεβασμό όλων!

Αρκετά χρόνια μετά την ίδρυση του σωματείου, την πόρτα μας χτύπησε ένας κύριος ψηλός με μούσι. Του άνοιξα εγώ η ίδια. Μας συστήθηκε και είπε ότι ήταν γυμναστής. Πρόσθεσε ότι μας παρακολουθούσε καιρό και ότι είχε να μας κάνει μία ενδιαφέρουσα πρόταση. Μας μίλησε για ένα άθλημα με το περίεργο όνομα Boccia. Δεν το είχα ξανακούσει. Ήταν παραολυμπιακό άθλημα και παιζόταν κυρίως με κινήσεις του κεφαλιού: Στην αρχή ένας παίχτης φορώντας ένα ειδικό στεφάνι σπρώχνει μία λευκή μπάλα, η οποία κυλάει σε μία ράμπα και σταματάει στο έδαφος. Ύστερα, με ανάλογες κινήσεις, χρησιμοποιώντας αυτή τη φορά χρωματιστές μπάλες, ο παίκτης πρέπει να προσεγγίσει την λευκή μπάλα. Όσο πιο κοντά στη λευκή μπάλα καταλήξουν οι χρωματιστές, τόσο περισσότερους πόντους παίρνει ο παίκτης. Ο γυμναστής μας πρότεινε να κάνουμε μία ομάδα Boccia!

Αυτή η ιδέα ενθουσίασε τόσο εμάς, όσο και τα παιδιά! Αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε την ομάδα και να δούμε που θα μας οδηγούσε. Ο γυμναστής αυτός προσφέρθηκε να γίνει προπονητής των παιδιών και τον δεχθήκαμε με μεγάλη ευχαρίστηση. Την ομάδα την ονομάσαμε "Αθλητικό Σωματείο Άγιος Χριστόφορος".

² Η αφήγηση στηρίχτηκε στη συνέντευξη της κ. Καλτέκη, προέδρου του σωματείου «Άγ. Χριστοφόρος»

Ο καιρός περνούσε και παιδιά προόδευαν στο άθλημα. Ο προπονητής τους ήταν πολύ ενθουσιασμένος. Μας έλεγε ότι όλα τα παιδιά είχαν προοπτικές για διακρίσεις, όχι μόνο σε πανελλήνιο, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Ιδιαίτερα ένα από τα παιδιά, ο Γρηγόρης, ξεχώριζε από τα υπόλοιπα στο παιχνίδι.

Η πρόβλεψη του προπονητή αποδείχτηκε σωστή: τα μικρά παιδιά έγιναν σιγά- σιγά καταξιωμένοι αθλητές σε παγκόσμιο επίπεδο! Ο Γρηγόρης μάλιστα έγινε και παραολυμπιονίκης στους παραολυμπιακούς αγώνες το 2012, στο Λονδίνο.

Αυτά τα παιδιά, με τα όνειρά τους και την προσπάθειά τους μου έδωσαν απίστευτη χαρά και παρόλο που έχω μεγαλώσει κι εγώ και τα παιδιά, είμαι πάντα μαζί τους. Όχι μόνο στους αγώνες αλλά συνέχεια! Τους προσέχω και με προσέχουν και αυτοί! Κι αν είναι κάτι που έχουν να μας διδάξουν είναι ότι πάντα πρέπει να κοιτάμε αυτό που έχουμε και να το απολαμβάνουμε και όχι να στενοχωριόμαστε για κάτι που δεν έχουμε...

II. Δοκίμιο

Από τον οίκτο στον σεβασμό

Πριν από δύο περίπου μήνες, τον Δεκέμβριο του 2015, επισκεφθήκαμε με το σχολείο το φιλανθρωπικό και αθλητικό σωματείο «Άγιος Χριστοφόρος» και γνωρίσαμε αθλητές με αναπηρίες που έχουν διακριθεί στο άθλημα Μπότσια σε πανελλήνιους, πανευρωπαϊκούς και παγκόσμιους αγώνες.

Τα συναισθήματά μας πριν την επίσκεψή μας στον Άγιο Χριστοφόρο ήταν ανάμεικτα. Από τη μια πλευρά περιμέναμε γεμάτοι ενδιαφέρον αυτή τη συνάντηση με αθλητές που παρά τις δυσκολίες τους έχουν διακριθεί σε μεγάλες διοργανώσεις, από την άλλη πιστεύαμε ότι η γνωριμία μας με αυτούς τους ανθρώπους, θα μας προκαλούσε διάφορα στενάχωρα συναισθήματα λόγω των δυσκολιών που αυτοί αντιμετωπίζουν.

Η εικόνα αυτή ανατράπηκε ριζικά μετά τη γνωριμία μας και τη συζήτηση με τους αθλητές του συλλόγου. Πιο συγκεκριμένα, γνωρίσαμε ανθρώπους γεμάτους αυτοπεποίθηση, θετικά συναισθήματα και αισιοδοξία. Επίσης, διαπιστώσαμε ότι ζουν μια απόλυτα φυσιολογική ζωή με τη μόνη διαφορά ότι είναι στο αναπηρικό καροτσάκι. Αυτό, ωστόσο, δεν τους εμποδίζει να βάζουν στόχους, να έχουν όνειρα και να εκτιμούν το δώρο της ζωής. Πρόκειται για ανθρώπους που δεν έχουν αφήσει τα προβλήματά τους να τους καταβάλουν, που είναι γεμάτοι αξιοπρέπεια και δεν επιτρέπουν σε κανέναν να αισθάνεται οίκτο γι' αυτούς.

Συμπερασματικά, θα λέγαμε ότι φύγαμε με θετικά συναισθήματα και συνειδητοποιήσαμε ότι κανένα πρόβλημα δεν είναι ικανό να λυγίσει τη δύναμη και τη θέληση του ανθρώπου για ζωή, αν ο ίδιος δεν το επιτρέπει.

II. Πολυτροπικές εικαστικές δημιουργίες (Κόμικ – Αφίσα - Εικαστικό άλμπουμ)

A. Λογότυπος και αφίσα για ημερίδα που διοργανώνεται

12^η ΗΜΕΡΙΔΑ BOCCIA

ΟΜΑΔΙΚΟ BC1 BC2

26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016

8.00 πμ. – 4.00 μμ.

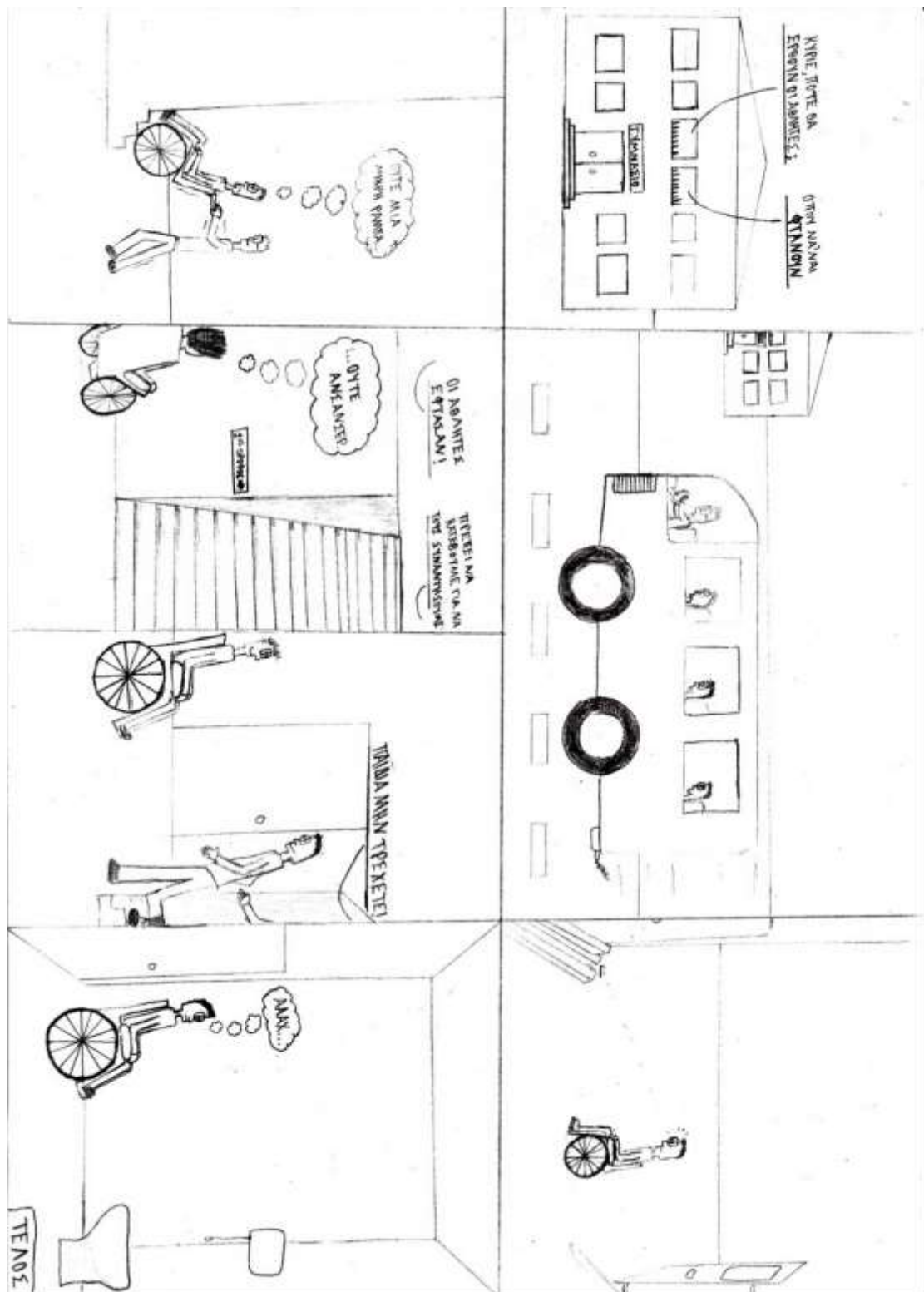
ΚΛΕΙΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΒΟΛΛΕΪ ΠΑΙΑΝΙΑΣ

**ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ: Αθλητικό Σωματείο « Άγιος Χριστοφόρος»
(Α.Σ.Α.Χ.)**

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ : ΕΑΟΜ ΑΜΕΑ & ΔΗΜΟΥ ΠΑΙΑΝΙΑΣ

**© ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ Γ3 ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΑΝΑΒΒΡΥΤΩΝ**

B. KOMIK

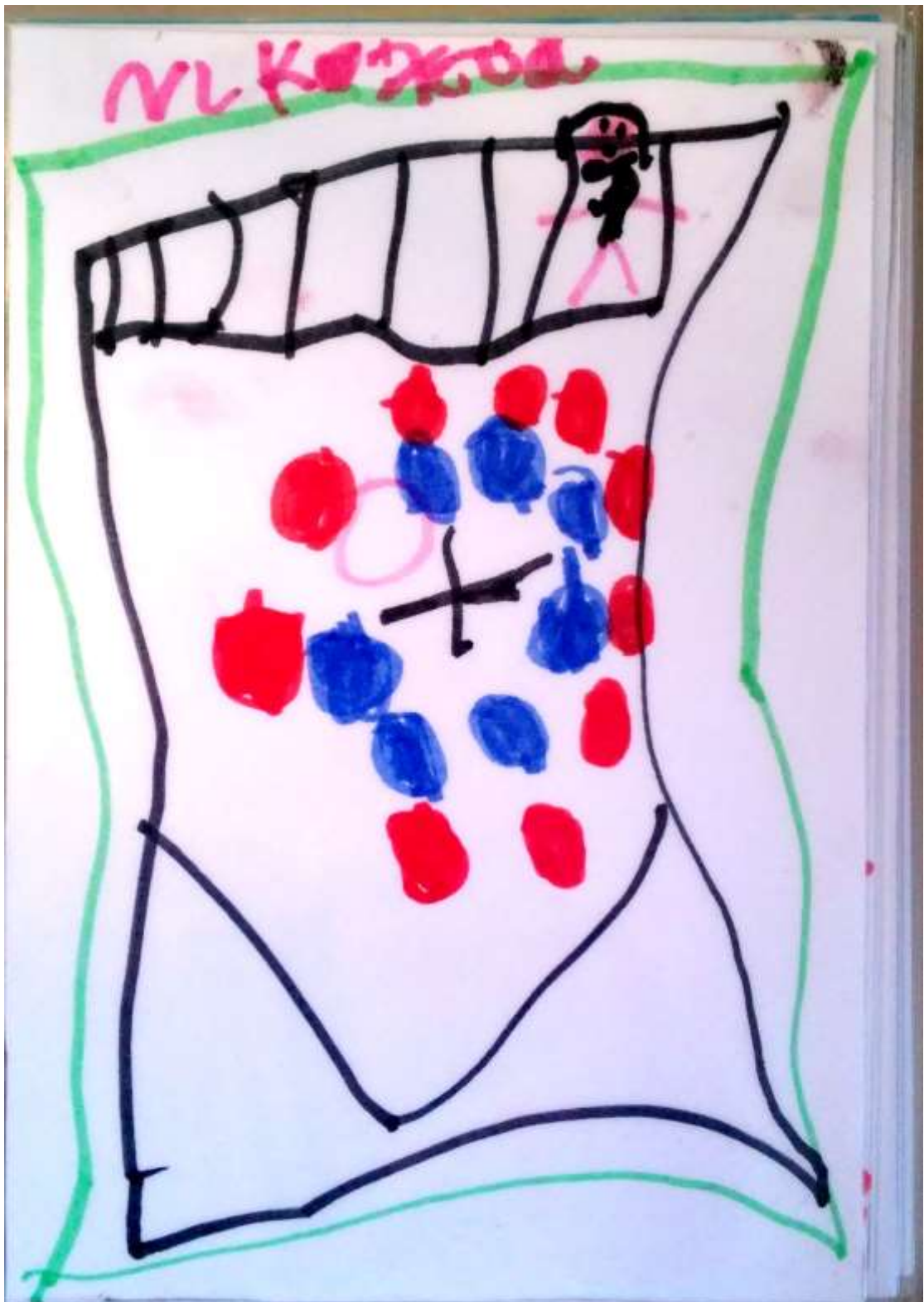
Οι μαθητές/τριες του Πρότυπου Γυμνασίου Αναβρύτων περιμένουν του πρωταθλητές του Μπότσια να τους υποδεχτούν στο σχολείο τους.

Εικαστικό άλμπουμ

Μία πρωτότυπη αθλητική προσέγγιση

Στην προσπάθεια μας να κάνουμε το άθλημα μπότσια πιο γνωστό οργανώσαμε μία επίσκεψη στην πρώτη τάξη του 1^{ου} δημοτικού Πεύκης. Αφού τους δείξαμε μία σύντομη παρουσίαση η οποία διέθετε εικόνες σχετικές με το άθλημα, ζητήσαμε από τα παιδιά να μας ζωγραφίσουν το πρώτο πράγμα που θα τους ερχόταν στο μυαλό όταν άκουγαν την λέξη μπότσια. Οι αντιδράσεις τους ήταν απολύτως φυσιολογικές, όλη η τάξη ήταν συνεργάσιμη και οι δημιουργίες ήταν ευφάνταστες κ πρωτότυπες.

Ο αγωνιστικός χώρος του Μπότσια

Η αρχή του παιχνιδιού : η άσπρη μπάλα «ερρίφθη»

Η μπλε μπάλα: Η Κλέα

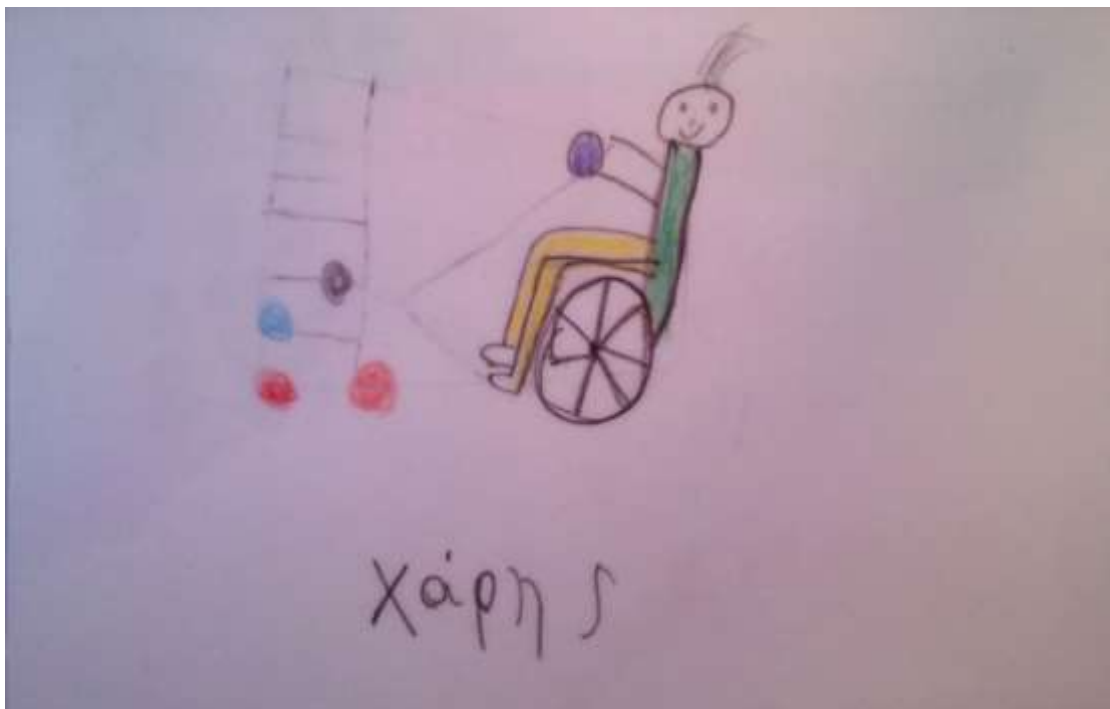
Παίχτης του Μπότσια

Η εντύπωση του Γιάννη: η μπάλα και η ράμπα

Οι μπάλες του Μπότσια

Αθλητής του Μπότσια ρίχνει τις μπλε μπάλες

Αγώνας σε εξέλιξη

Η Θεανώ ανάμεσα στις μπάλες του Μπότσια

Τα τρυφερά συναισθήματα της Μελίνας

Η Ελευθερία ρίχνει με το στεφάνι και τη ράμπα τη μπάλα του Μπότσια

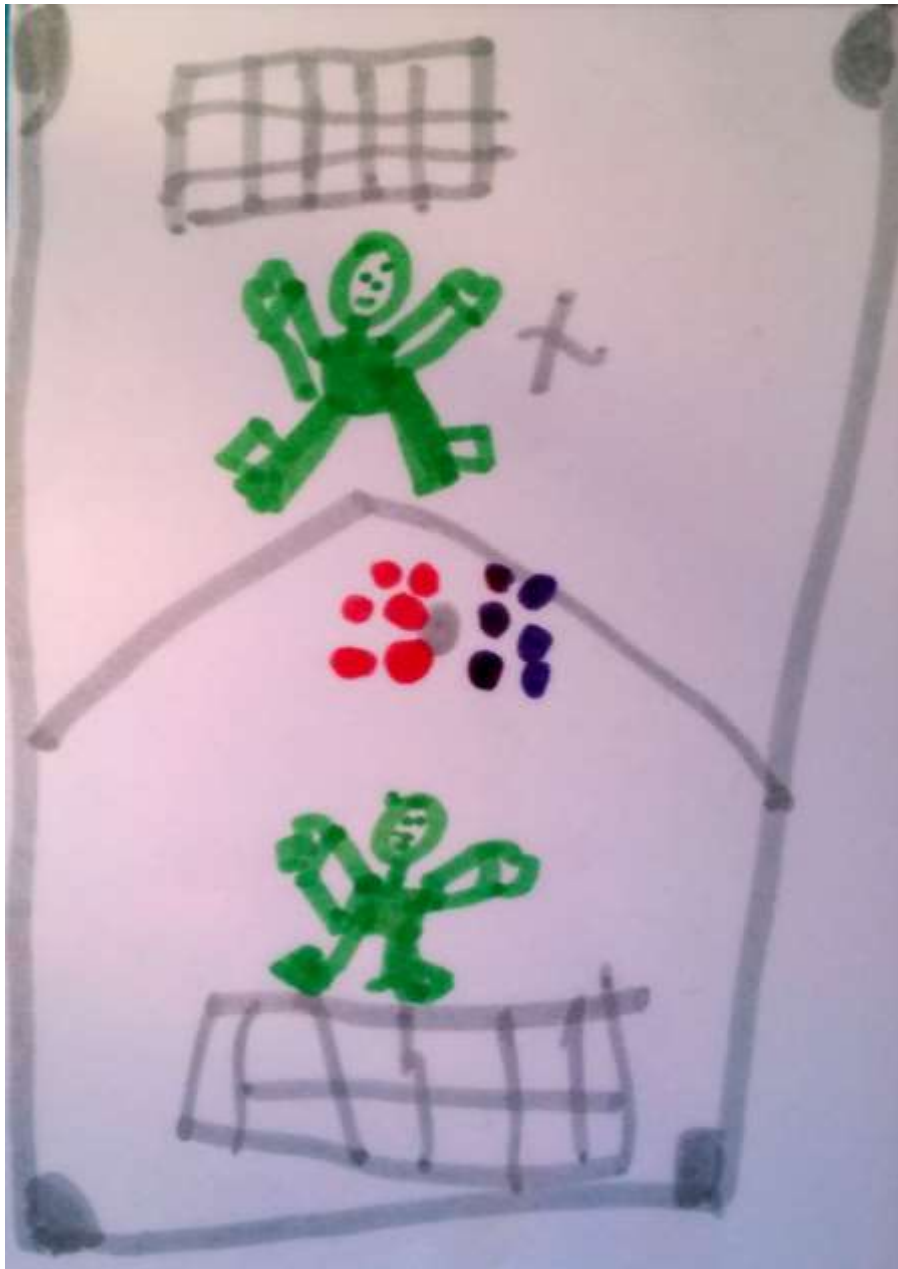
Αθλητές του Μπότσια

Οι συνειρμοί της Ιωάννας

Οι μπάλες του Μπότσια

Αγώνας Μπότσια

Η ελληνική σημαία: η διάκριση της Ελλάδας στους παραολυμπιακούς αγώνες του Λονδίνου 2012 στο άθλημα του Μπότσια